

kist, kes ollid jures, olli peält nähha, et keik  
ollid neist ligutud, otsego minna. Sureste  
rdmuštud ja Jummalä aitarä käre peäle  
julged, heitsime nüüd iggaüks omma wodi  
maggama. Uggahommiko warra, kui üles-  
tousime, wata, siis tullid kaks waneret,  
wilja kottit peäl, meie toa ukse ette. Mo  
isä wanna tuttar, seitse pennikoorma  
maad meilt ärra, se satis isäle ramatokirja,  
mis alles minno kä, ja mis ma omma ello  
aeges tahhan hoida; ja temma kirjotas se  
ramato sees nenda:

„Armas sõbber, olled minnewal aastal,  
kui rahhe mo wilja rikkus, semet ja leiba  
mulle laenanud. Sadan sedda nüüd tän-  
noga so kätte, ja suggu weel peäle, laeno-  
kasuks. Küllab sedda sekord sulle tarwis;  
sest ollen kuulnud, et teie mail wilja saak  
wägga kasin. Ei te minna sulle sellega ei  
paigast ennam head, kui sinna mulle olled  
teinud. Ärra siis wotta mind mitte tän-

nada, waid tänna Jummalat, et Temma,  
armas, mulle sekord sedda jaggo on annud,  
et ma ka sinnule, mo armsa sõbräle, sest  
suggu woisin jäggada,“ n. t. s.

„Wata nüüd, emmake! — ütles isä  
sure rdmoga. Eks meie Jäsand olle tänna-  
pääw weel sesamma, kes Tä wannast  
on olnud? — Ka meie piškole on Temma  
jätko annud ja sureks sedda teinud.“ Tä  
rdmo nuttes kostis emma: „Ennä, nüüd  
nään tdeste ja täieste, et meie Jummal  
aitab, ja et Tä keddagit ei unnušta, kelle  
lotus Temma on! —

---

4.

### Suur küsiminne.

**Ü**hhe ausa, wägga kingseppa isända jures,  
Tehwen nimmi, olli üks pois dppimas,  
kellega temma ešlotsa wägga rahhul olli;